

gift af over 10 pCt., og dette er meget hyppigt Tilfældet. Der foreligger saaledes en Skrivelse af 6. Juni 1901 fra Akkordforeningen til Grosserersocietetet om et Bo, hvor Kreditor anmelder en Fordring paa 1,200 Kr., som dog, i Fald Debitor betaler kontant, kun skal betales med 617 Kr. Rabatten kan saaledes være meget stor, og i det Tilfælde kan Kreditor have en Fordel af ikke at gaa ind paa Akkorden, da han ved den ikke kan faa Rabatten med. Saa staar han sig ved at forlange Konkurs, idet han saa konkurrerer med den meget større Fordring. Selv om jeg altsaa er glad ved Bestemmelsen om de 10 pCt. Rabat som Maksimum, kunde jeg dog ønske en lignende Bestemmelse i Konkursloven, for at ikke Kreditor, som sagt, skal føle sig opfordret til af sin egen Interesse hellere at gøre Manden konkurs end at indlade sig paa en Akkord.

Jeg kommer her til et Retsspørgsmaal, som er rejst i andre Landes Akkordkommissioner, det nemlig, hvilken Ret Kreditor skal have ifølge en Aagerfordring, altsaa i det Øjeblik Kreditors Ret rejser sig efter et ham tilkommende Krav, der ikke staar i noget rimeligt Forhold til det, han i sin Tid har givet Debitor, om hans Krav i saa Fald skal nedskrives. Det berører jo nemlig en Del de andre Kreditorer, om en Mand, der saaledes kommer til at staa med et meget stort Krav, uagtet han faktisk ikke har givet Laan eller Varer for mere end det halve Beløb — om han skal konkurrere efter sin Fordrings fulde Paa-lydende eller have den nedskreven. Der er i og for sig ikke nogen Rimelighed i at tvinge f. Eks. en Grossist til at lade sin Fordring nedskrive med Rabattens Beløb, naar man saa ikke forlanger det samme overfor Aagerkreditoren, hvor der er beregnet Rabatter, der ikke maa sammenlignes med de ofte meget fair Rabatter, som Grossisterne beregne sig. Der er ikke mange Lande, der have en Aagerlovgivning, men Tyskland har dog en saadan, hvori Aager delvis er forbudt, eller hvorved Fordringen kan nedskrives. Jeg kunde tænke mig, at man i Tilfælde af Akkord havde en Regel om, at Beløbet af en Fordring, der var stiftet under saadanne Omstændigheder, at Kreditor *„ved at benytte sig af Skyldnerens Nød og Ukyndighed“* — det er den tyske Aagerlov, der bruger dette Udtryk — *„har bevæget denne til at paatage sig en Modydelse, som ikke staar i rimeligt Forhold til Kreditors Ydelse“*, kunde af Skifteretten nedskrives til en passende Størrelse,

nemlig til hvad Kreditor faktisk i sin Tid har givet Debitor. Jeg kunde godt tænke mig, at man under Akkordtilfælde selvfølgelig samtidig med en tilsvarende Ændring i Konkursloven kunde gaa med til at forlange, at Skifteretten havde Ret til, naturligvis under Appel til Akkordretten eller anden Appel, at nedskrive en Fordring, der var stiftet paa Aagervilkaar, og selv danne sig et suverænt Skøn over, hvorvidt der forelaa saadanne Omstændigheder eller ej, ligesom den tyske Lovgivning bestemmer. Et saadant Forslag kan imidlertid vanskelig komme frem under denne Sag, uden samtidig at foretage en tilsvarende Ændring i Konkursloven. Men jeg har dog villet henlede Opmærksomheden paa, at vi her maaske i Virkeligheden have en Maade, hvorpaa vi kunne komme Aager til Livs, nemlig ved at bruge den Ret, Statsmagten efter mit Skøn har til at nedskrive en Fordring, i det Øjeblik den er stiftet under Forhold, som i Virkeligheden ere umoralske. Vi have jo allerede i det foreliggende Forslag en Vej, vi kunne gaa, vi have et Præcedens, for saa vidt som Rabatterne falde bort i Tilfælde af Akkordbehandling, forudsat at de ere over 10 pCt. Jeg forstaar i øvrigt ikke, hvorfor Akkordkommissionen har sat 10 pCt. Den norske Konkurslovs § 120 fastsætter i Tilfælde af Konkurs Rabatten til $2\frac{1}{2}$ pCt., og hvor Rabatterne ere derover, kunne de ikke gøres gældende i Konkursboet.

Det Lovforslag, der her foreligger, er som sagt i det væsentlige et Forslag til en Kreditorlov og maa være det, en Lov, der ingenlunde har til Regel at svække den almindelige Følelse indenfor Handelsverdenen af, at Handelsforpligtelserne skulle opfyldes, hvilket er en Regel, som det er nødvendigt at overholde af Hensyn til, at hele Kredithandelen mellem Grossister og Detaillister og mellem Raamaterialhandlere og Haandværkerne ellers vilde være umulig. Der er imidlertid et Punkt, hvor jeg synes, at man kunde have taget noget mere Hensyn til Debitor, nemlig i dette Lovforslags § 32. Jeg tilstaar, at jeg ikke er enig med Udvalget i de under Nr. 13 stillede Ændringsforslag. Der indeholdes i § 32 en Regel om, at en „Akkord, som Skyldneren har opnaaet efter denne Lov, bortfalder ikke, fordi den ikke holdes“ — det er Kommissionens Ord — „men i Skyldnerens Konkursbo have de Fordringshavere, som ere bundne ved Akkorden, Krav paa Udlæg lige med de andre Fordringshavere i Forhold til deres Fordrin-